

Rugbrødsprisen og Efterregulering af Arbejderlønningerne, satte en Bølge af nye Prisstigninger ind. Autoriteterne pegede atter paa Arbejderlønningerne som det, der for enhver Pris skulde holdes nede; Problemet blev med særlig Konsekvens behandlet af Professor Jørgen Pedersen, som i denne Forbindelse fraraadede at arbejde paa Eksportprisernes yderligere Forhøjelse, da denne automatisk vilde modsvares af Importvareernes Prisforhøjelse, medens gunstigere Handelsvilkaar for Danmark vilde finde Udtryk i en Nedsættelse af Importvareernes Priser. Socialdemokratiets Synspunkt dækkedes af en Udtalelse af Hovedrevisor Høst om, at enten maatte man lade Prisstigningen fortsætte, men saa var det ikke muligt i det lange Løb at lade Dele af Befolkningen, fortrinsvis Arbejderne, bære hele Byrden derved, og i saa Fald var man inde i en Inflationsbevægelse, eller ogsaa maatte man lave et virkeligt Prisstop og tage de dermed forbundne Ulemper. Prisstoppet for Smør paa Hjemmemarkedet pegede formentlig fremefter. — Lige saa vigtigt som Spørgsmaalet om Pris- og Lønniveau var Spørgsmaalet om *Arbejdsløshedens Bekæmpelse*. Et virkningsfuldt Modstød vilde forhaabentlig kunne rettes mod Arbejdsløsheden gennem den Beskæftigelsesplan, der havde fundet Udtryk i en Række nys vedtagne Love. Naar disse omfattende Love var gaaet saa glat gennem Rigsdagen, skyldtes det i første Række de 5 Partiers *Samarbejde*. Overhovedet havde Lovgivningsarbejdet lige siden Maj vist, at den danske Parlamentarisme havde været handlekraftig og formaaget at sætte gamle Stridigheder til Side, naar det gjaldt Danmarks Fællesinteresser. Der var kun en lille Flok, som var gaaet imod, og som stadig søgte at ophidse Befolkningen ved at fortælle, at Regeringen vilde falde næste Dag, og at »Systemet« var dødsdømt. — I Tilknytning til sin Kritik af et Par nylig udkomne Pjecer sluttede Taleren sit Indlæg med nogle Udtalelser om, hvad han kaldte en danskvenlig Politik. Som et Led i en saadan Politik gjaldt det om at medvirke til at tage Livet af alle de Rygter, der fra uansvarlig Kilde flød ud over Folket. Heldigvis havde Folket hidtil vist anerkendelsesværdig Ro og Beherskelse; den eneste Omstændighed, der havde kunnet skabe en vis Usikkerhed, var den Selvtillid, hvormed Uroelementer i Landet pukkede paa at ville bryde Landets Love. At Befolkningen forstod, hvor meget der staa paa Spil for selve Danskheden under et Opgør i Europa af disse Dimensioner, viste den Bølge af Danskhed, der slog en i Møde fra hele Kulturens mangestrengede Instrument. Men under denne naturlige Indføling i vor danske Egenart maatte vi vogte os for at afkaste de Broer, der fører ud i Verden og i Fremtiden.